

Ο ΝΟΥΜΑΣ*

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιά την 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιά την 'Εξωτερική Δρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιόσκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών Σταθμού Τροχιόδρομου ('Οθιαλματρείο), Σταθμού Έπιπλογείου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) στα βιβλιοπωλεῖα «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (δύος Σταδίου, αντικρύ της Βουλής).

*Η συντρομή πλεονεκτεί μπροστά κ' είναι ένας χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΛΟΣ

δ φαμφαρονισμὸς τοῦ Ράλλη φάνηκε στὸ ζῆτημα τῶν καὶ Λούμα καὶ Καμάρα. Ο διάδοχος τοῦ Ντεληγιάννη ἀγρίεψε καὶ διαμαρτυρήθηκε γιατὶ, λέει, οἱ δύο αὐτὸι κύριοι τολμήσαντε νὰ βάλουν κάλπη καὶ νὰ ξητήσουντε νὰ γίνουντε βουλευτὲς, ἐνῶ είναι διενθυτὲς σὲ Τράπεζες μᾶς τὴν ἔπανθε καὶ τούτη τῇ φορᾷ, γιατὶ δλεὶς οἱ φημεοῦδες βγήκανε καὶ τοῦ θυμίσανε πῶς καὶ ή ἀφεντιά τον είναι Σύμβουλος στὴν Βιομηχανικὴ καὶ σὲ τόσες ἄλλες Τράπεζες, μὲ δμως καὶ βουλευτῆς βγῆκε καὶ Πρωθυπουργὸς τόσες φροὲς ἔγινε.

Εἶναι νὰ κλαίει κανεὶς μὲ τὴν λογικὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν διωδιόδου παιδιάστικη λογικὴ, ποὺ τονὲ σπρώχνει ἀπὸ φιάσκο σὲ φιάσκο καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἰδεῖ καθαρὰ καὶ τὰ πιὸ κοινὰ πράματα. Οταν εἶναι στὴν 'Αρχὴ κάτι κοντοσκάνει, δὲν μπορεῖ νὰ τἀργηθεῖ κανεὶς, μὰ μόλις κατρακυλήσει στὴν ἀτιπο-

— Βρὲ ἀδερφὲ, τοῦ λέω καμιὰ φορά, δὲν κάθεσαι καὶ λιγάκι; "Ομως ἂν τὸ πάρει ἀλλιῶς πάλε καὶ τὸ γυρίσει στὴν τεμπελιά, δὲ σαλεύει, ἡ κόσμος νὰ χαλάσει. Καλόκαρδος ὅμως πάντα... Καλοκράδου σας.

*

Μιὰ αὐγὴ κατέβαινε στὴ θαμπά μὲ δύο ἄλλαξιές ροῦχα στὴν ἀμασκάλη.

Σ' ἔνα σοκάκι παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ 'Ελένη μὲ βασιλικὸ στὸ γέρο. Καλημερόστηκαν.

— Μ' ποὺ τὰ πᾶς αὐτῷ! Τίνος θὰ τὰ δώσεις αὐτὰ τὰ λουλούδια;

— Θὰ τὰ δώσω; Νά, δύο ρίζες βασιλικὸ γύρεψα νὰ φυτέψω στὶς γάστρες.

— Δῶσε μου μιὰ καὶ μένα.

— Όριστε.

— Βγάλεις, αὐτὴ θὰ τὴ φυτέψω στὴν καρδιά μου.

Γείλασε κείνη.

— Σ' ἀφίνω γειά.

— Φεύγεις; ωρα καλή.

Τὸν φίλησε τὸ βασιλικὸ μπροστά της καὶ πάλι παρακάτω τὸν φίλησε μὲ κακμὸ καὶ λαχτάρα.

Οταν ἔφτασε στὸ διάσελο καὶ φάνηκε τὸ λιμά-

λίτευη ἀμέσως ἀρχινάει τοὺς φαμφαρονισμοὺς, τοὺς ὑστερισμοὺς, τοὺς κολποδρομούς, τοὺς Ντεληγιαννισμούς, μὲ ἔνα λόγο βγάζει στὰ φόρα δλα τὰ φυσικά τον χαρίσματα.

Νά λουπὸν ἔνας λόγος απονδαῖς ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀναγκάσσει νὰ τὸν υποστηρίξουμε δλοι μας γερά στὶς ἐκλογὲς νὰ ξαναγίνει πρωθυπουργός. Τὸ Ρωμαῖκο μπορεῖ νὰ μὴν περδίσσει τίποτα, μὰ θὰ σωθεῖ ἔνας ἀνθρωπὸς καὶ θὰ πάψει γιὰ λίγο πάλι νὰ κάνει τὸν τρελλό. Κι αὐτὸ δὲν εἶναι μικρὸς κέρδος, "Α φάσαι μάλιστα στ' ἄκρα ἡ φιλαδρωπία μας, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ φροντίσουμε νὰ μὴν χάσει ποτὲ τὴν 'Αρχὴν τὸν Ράλλης, γιὰ νὰ γίνει ἔτοι τέλεια" ἡ γιατρειά του.

ΚΑΠΙΟ

ἀνέκδοτο τοῦ Μιστριώτη, χαριτωμένο καὶ ἀληθινὸ ξαματεῖα τοῦ τελευταῖα του λέξη, ἀξίζει ν' ἀπαθανατεῖται εἰδῶ.

"Οταν εἴτανε λουπὸν 'Υπουργὸς τῆς Παιδείας δι Καραπάνος, πῆγε δι Μιστριώτης ἔνα πρῶτο στὸ 'Υπουργεῖο, 'Οστερ ἀπὸ τὸ περίφημο χαρτὶ τοῦ Εἰσαγγελέα ποὺ τὸν ἔβγαζε «ἀκαταλόγιστο», καὶ τοῦ εἴπε·

— Κύριε 'Υπουργὲ, είμαι ἐθνικὸς ἀθρωπὸς...

— Τὸ ξέρω.

— Κιντυνεύεις ἡ θρησκεία; βγαίνω καὶ τὴ σώζω!

— Τὸ ξέρω.

— Κιντυνεύεις ἡ γλώσσα; τὴ σώζω καὶ αὐτὴ.

— Τὸ ξέρω.

— Κιντυνεύεις τὸ θέατρο; πρῶτος θὰ βγῶ νὰν τὸ σώσω!

— Τὸ ξέρω.

— Είμαι λουπὸν δι Κέρθερος, δι Μούργος τοῦ "Εθνους!"

— Κι αὐτὸ τὸ ξέρουμε.

Κι δι Μιστριώτης ἔφυγε καταχαρούμενος, ἀφοῦ μπόρεσε πιὰ νὰ δώσει δι ίδιος στὸν ξαντό του τὸ πιὸ σωστὸ παρανόμιο.

Γι αὐτὸ καὶ τὸ «Ζήτω» του οὔτε γιὰ παληκαριστὸ παίρνουμε, οὔτε γιὰ ξαναγύρισμα στὸν ίσιο δρόμο καὶ τὴ συναίστηση τοῦ ξαντοῦ του, μὲ γιὰ τὴν τελευταῖα βρισιά ποὺ πέταξε κατάφουτρα τῆς Δικαιούσης καὶ τῆς κοινωνίας. Κάτι παρόμοιο δηλ. μὲ τὴν περίφημη λέξη του Καπρών.

ΠΟΛΛΟΙ

δικοὶ μας μᾶς γράφουνε νὰν τοὺς πληροφορήσουμε τὲ γίνεται δ. κ. Γ. Φραγκούδης κι ἡ θὰ ξαναγίζει ἡ «Μεταρρύθμιση». Βέβαια γιὰ τὴν ώρα ἡ «Μεταρρύθμιση» δὲ θὰ βγει, χροῦ τὸ «Εθνος» ἀπόδειξε πιὸ δὲν εἶναι σὲ θέση νάκούσει τὴν ἀλήθειαν μὲ θὰ βγεῖ ἀργότερα, γιατὶ δ. κ. Φραγκούδης ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν 'Αλεξάντρεια καὶ δικηγορεῖ, δὲν εἶναι; ἀπὸ κείνους τοὺς ἀθρωποὺς ποὺ παίρνουνε μὲ σημαῖα στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὴν παρατήσουνε στὴν πρωτη μπόρα. Ο κ. Φραγκούδης νιώθει τι θὰ πεῖ σήμερας, εἶναι καὶ παληκαράς, ὥστε δέο κι ἀ δικηγορεῖ σήμερα στὴν 'Αλεξάντρεια, δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ζεχάσει καθὼς μᾶς ἔγραψε, πῶς πῆρε πάνου του μὲ ίση δουλικὰ καὶ πώς τ' δρκίστηκε νάχιερώσει σ' αὐτὴν ἀλάκαιρη τὴ ζωὴ του. Ο σημερνὸς δικηγόρος τῆς 'Αλεξάντρειας θάνατοι πάλι αὐτοὶ σύριοι πρῶτοι πολεμιστὴς τῆς 'Αλήθειας.

ΚΙ ΑΛΛΟΣ

μᾶς ἡρθε ἐπ' τὴν Κῶ καὶ γυρεύει καὶ ἡ ἀρεντικὴ του μεριτικό—δ. κ. Γερδίκας δηλ. κακούριος ὑφηγητὴς τῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, ποὺ προχέθει, πούκανε τὸ πρῶτο μαζημά του, σκυλοβριστούς δημοτικιστάδες καὶ τους εἶπε «Ρυπαρὰ καὶ εἰδεγμένη ἀνθρωπάρια».

Ο διορθωθώπαρος 'Απόλλωνας τῆς φιλοσοφίας σχολῆς, δ. Μιστριώταγας, μαθής, ἀκούεις αὐτὰ τὰ λόγια καὶ καταχάρηκε γι αὐτὸ μάλιστα, ἔτσι τέλιωσε δ. κ. Γαρδίκας τὸ λόγο του, τοῦσφεις γιαρέτα τὸ χέρι.

Εμεῖς θὰ παρακαλέσουμε κανένα δικό μας «ρυπαρὸν καὶ εἰδεχθὲς ἀνθρωπάριον» τῆς φιλοσοφίας σχολῆς νὰ μᾶς βρεῖ κανίνα βερβαρισμὸ τοῦ κ. Γερδίκα (γιατὶ δὲ γίνεται, θήχει πολλοὺς τέτιους) νὰν τὸν καεμάσουμε στὸ Βερβαροπάζαρο. Είναι οὐ μόνο τιμωρία ποὺ ταιριάζει στοὺς τέτιους ρήτορες.

νι μὲ τοὺς καπνούς του καὶ τοὺς κρότους, τότε θαμποχάραζε δι οὐρανός, γύρω στὴν κορφή, πούταν τὸ χωρίο, μὲ χαρούγελα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ύστερα ἔφτασε κάτω. Τὰ καίκια ἤταν στὴν ἀράδα καὶ τὰ πλενανούνται.

— Βάρδα μπρὸς καὶ σὲ σκότωσα.

Πήδησε μ' δρμὶ στὸ καίκι, ποὺ θὰ πήγανε σύντοφος. Αὐτὸ ἔπλενε κι δι Καμένος.

— Βρὲ ἀδερφὲ, τί καίνεις σὰν τρελλός; τοῦπε αὐτός.

— "Α, νὰ σὲ πετάξω στὴ θάλασσα· δέω!.. τι θέλεις ἐδῶ μέσα;

— Εγώ τι θέλω; Έσύ τι θέλεις! ἐγὼ είμαι ναύτης.

— Εγώ θὰ είμαι δεύτερος καπετάνιος!

Τὴν νύχτα πέρασαν μὲ τὰ κουπιά σ' ἔρημο μέρος νὰ τίζουν τὰ δίχτυα. 'Αστροφεγγιά ἤταν, μὲ τὴ θάλασσα πισταὶ ἀπ' τὰ βουνά ἀποσκιωμένη. Στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ ψηλά ψύτρωναν τ' ἀστέρια. Καὶ στὸν κάμπο τὸν ουργὸ ἔπαιξε καμιὰ φορά κανένα φῶς καὶ φωνές ἀκούονταν ἀπ' τὶς βάρκες. 'Οληνύχτα τὰ δίχτυα ἀπλωναν ἀπὸ κάθο σὲ κάθο· τ' ἔφεσαν ύστερα νὰ τὰ σηκώσουν τὸ πρώτο.

Στὰ χαράμματα κλεισούσαν τὰ μάτια τους ἀπ'

τὸν τῆλιον γλυκό κόκκινο ἔβαψε τὶς ράχες τους. Ξεχωρίζαν τὰ νησιά ράχεια μὲ τὸ χάσιο τούρανο.

Ηταν ἀφαρμένας σ' ἔνα γιαλό ησυχο· ώς τὴν ξύμπο ς πεπλόνουνταν οἱ δάφνες ἀνθισμένες. Θὰ κινούσαν πάλι γιὰ τὰ δίχτυα, νὰ τὰ σηκώσουν.

— Πεταχτήτε γιὰ νερό, τοὺς εἶπε δι καπετάνιος.

— Τρέχα μιὰ στιγμὴ, Καμένε, εἶπε δ. Σύρμος.

— Νά τὸ βαρέλι καὶ πήγανε ἀν ἔ

THN

Ξαναπάθαμε και νὰ μᾶς συμπαθάτε. Ο Γ. Περιπλοκάδης, λέει, που μᾶς ἔστειλε τὰ δυὸς ξυπνότατα επιγραμματάκια γιὰ τὸν κ. Μυστικούν (τὸ ἔνα μάλιστα τὸ δημοσίευκαν καὶ οἱ «Αθῆναι») καὶ τὰ δυὸς πολὺ διαρροφά τραγούδια τοῦ Σεβνταλή (κοίταξε «Νούμα» 186, σελ. 7), δ. κ. Γ. Περιπλοκάδης, λοιπὸν ποὺ λέτε, εἶναι δὲ ίδιος «δὲ πρώτην ἀξιωματικὸς καὶ νῦν φιλόσοφος» κ. Μυστικούνος ἢ Κουρούπης, καὶ τὰ ποιήματα αὐτὰ μᾶς τάστειλε, λέει, γιὰ νὰ ποδεῖξει πῶς δὲν καταλαβανούμε τὶ μᾶς γίνεται, ἀφοῦ τὸ κάθε ποίημα τοῦ Σεβνταλῆ κρύβει κι ἀπὸ μᾶς ἀκροστιχίδα (ἢ μᾶς, λέει, εἴταν δευτεροστιχίδα;) καὶ ἡ ἄλλη ελιμακωτοστιχίδα(;) κι ἀράξαμε!) ἐναντίο μας. Φοβερό κι αὐτό. Κι δ. κ. Μυστικούνος τὸ τελαλάει σὲ δυὸς στήλες τοῦ «Ευπρός» τῆς Κυριακῆς (φυλ. 3359, σελ. 5) ποὺ σᾶς τὶς συσταίνουμε νὰ τὶς διαβάσετε γιὰ νὰ δεῖτε πόσο κωμικοὶ καταντοῦνται οἱ φιλόσοφοι στὸν καιρό μας καὶ στὴν πατρίδα μας.

Ἐμεῖς τὸ δηλώνουμε ἐδῶ μᾶς καὶ καλὴ πῶς τὰ δυὸς ἐπιγράμματα τοῦ Γ. Περιπλοκάδη - Δημητρακόπουλου - Κουρούπη - Μυστικούν - Πολυβλαχόπουλου κτλ., ἀπόστρατου ἀξιωματικοῦ, διφυνοστεφανωμένου ποιητῆ, φιλόσοφου κτλ. εἶναι ἐξυπνότατα, καὶ τὰ δυὸς τραγούδια τοῦ Σεβνταλῆ πολὺ διαρροφα, καὶ πῶς ἡ μᾶς στείλει κι ἄλλα τέτια θὰν τὸ δημοσιέψουμε μὲν χαρτίστηση, ἀδιαφορώντας ἡ στέλνουνται: ἀπὸ τὴν ἀφεντιά του κι ἡν ἔχουν μέσα ἀκροστιχίδες, δευτεροστιχίδες, ελιμακωτοστιχίδες καὶ Δημητρακοπουλοστιχίδες ἀκόμα. Λίγο μᾶς γοιλάζει γιὰ ὅλ' αὐτά· τὸ μόνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ κυκλωνούμε εἶναι πῶς τὰ καταφέραμε νὰ κάνουμε μᾶς φορά καὶ τὸ Δημητρακόπουλο νὰ γράψει, «ξυπνα ποιήματα. «Ἐχει καιρὸν δέ νέος», πούλεγε κι δὲ μακάριτης δ. Παράσχος, νὰ γράψει καὶ καλύτερα.

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Ευπνῶ· κι ἀλοτ καὶ τρισαλοτ, δὲν τὴν θωρὰ σιγά
μου. Όργανο ἀπάνω στάτι μου νὰ βρῶ τὴν σαστικά μου.
Παίρνω τοὺς κάμπους, τὰ βουνά, τὰ πέδια, τὶς
χῶρες,
«Ο δρόμος εἶν» ἀπέραντος κι ἀτέλειωτες οἱ δρόες.
«Αν τὴν ἀγνάντεψαν ρωτῶ τοὺς λόγγους, τὰ ποτά-

Γμα,

Πάω στὴ σπηλιὰ τὶς καὶ ρωτῶ καὶ τὴ γριὰ τὴ λα-
μπα.

Ρωτῶ τὰ οὐράνια τάψηλα καὶ τὶς νυχτιδές τάστερι,
Τὴ λυπημένη τὴν ιτιδ, τὴν πρόσσχαρη τὴ φερο,

Καὶ μ' ἔνα στόμα δλα μοῦ δὲν δλλον πῶς ἀγαπάει,
Καὶ μὰ νυχτιὰ πῶς μάφησε, πῶς ἔψυγε καὶ πάει..

Καὶ τρέχω, τρέχω ἀκούγαστος καρύλλα πὰ στὸ μαῦρο
Τὴ σαστικὰ τὴν ἀπιστη νὰ βρῶ, τὸν κλέφτη νάρρω!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΗΤΗ

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ*

«Ομως κάθε σάρκα σὰν τὸ δικέφαλο μπορεῖ νὰ κοντάνει μὲ διὸ τρόπους. «Η μπορεῖ νὰ ζουληχτεῖ καὶ τότες ὃ δύκος τῆς νὰ μικρήνει ὅπως τοῦ σφουγγαριοῦ, ἢ μπορεῖ ν' ἀλλάζει μορφὴν ἢ σχῆμα, καντραίνοντας καθόλις κονταίνει, ἀπαραλλαχτα ὅπως ζουλῶντας τὶς διὸ ἔκρες μαλλικοῦ κεριοῦ τὸ κάνεις πιὸ κοντὸ καὶ χοντρό. Μ' ἀφτόνε, μὲ τὸ δέφτερο δηλαδὴ τὸν τρόπο, μικράνει τὸ πεντίκι: χοντράνει κονταίνοντας, καὶ πὲς χοντράνει τόσο ὅσο καὶ κονταίνει. Κι' ἀφτόνε εἶναι δὲ λόγος ποὺ, σὰν ἀγγίζεις βραχιόνι τὴν ὄφα ποὺ λυγά, νιώθεις κάτι που ἀνεβαίνει. Νιώθεις τὸ δικέφαλο ποὺ χοντρούνει καπάδια καὶ ναγκάνει γιὰ νὰ λυγίσει τὸ βραχιόνι.

Τὸ κόντερα δὲν κρατεῖ αἰώνια. Ἀργά ἢ γλήγορα τὸ ποντίκι: ξαναμακράνει λιγνανίνοντας, κι' ἔτσι ξαναγρύψει στὴν πρώτη του τὴν μορφήν. Ο φυσικὸς τρόπος τοῦ ποντικιοῦ, δὲ τρόπος τῆς ἀνεργίας, εἶναι ὅτι βρίσκεται ξαπλωμένο. Τὸ μάζεμα εἶναι προπάθεια ποὺ μοναχά πρόσκαιρα βαστά. Τὸ μάζεμα λυγά τὸ βραχιόνι, κι' ὅσο τὸ ποντίκι μένει μαζεύμενο, μένει καὶ τὸ βραχιόνι διπλωμένο μὲν καθίδιο μακραίνει τὸ ποντίκι, ξαπλώνεται πάλι τὸ βραχιόνι μὲ τὸ βάρος τοῦ γεριοῦ καὶ τὶς πάγκης, ἢ δὲ βρεθεῖ τίποτα ἀμπόδιο νὰν τὸ σταματήσει.

«Ο μαζεμός τοῦ ποντικιοῦ γίνεται μοναχὰ στὴν ποιλιά του, τὴν κανωμένη ἀπὸ ποντικές κλωστές. Οι τένοντες δὲν κοντάνουν καθόλου μάλιστα καὶ μακράνουν ἢ θές λιγάκι, μὲ μοναχὰ πολὺ λίγο, δὲν τὸ ποντίκι τους τραβεῖ. Δουλιά τους εἶναι νὰ πάνω ὡς στὸ κόκκαλο τὸν τραβηγμὸ τοῦ ποντικιοῦ. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι, περὰ μοναχὰ βολικοί. Θὰ μᾶς εἴταν ςχιδοῦ νὰν τὰ καταφέρουμε δίχως τους, ὃχι ὅμως κι' ἀδύνατο. Πές πώς οἱ φάγηνες κλωπτές τοῦ δικέφαλου πήγαιναν ἀπὸ τὴν κοντάλα ὡς στὴν

*) Κοίταξε φύλλα 183, 184, 185, 186 καὶ 187.

πήχη; Θὰ λυγίσει τὸ βραχιόνι ὅπως καὶ πάν, μὲ φαντάσου τὸ ποντίκι νὰ φουσκώνει μέσα στὸν ζγκινον ἢ στὴν κορφὴ τοῦ ὕδρου καὶ στὰ διὸ τὰ μέρη θὰ μᾶς καταντοῦνται σημαντικός μπελάς. «Εχοντας ὅμως τὸ φάγην, δηλαδὴ τὸ ςχηθεὶ μαζέψυμα ποντίκι, μέσα στὸ βραχιόνι, καὶ μοναχά πηγαίνοντας τοὺς ψιλοὺς τένοντες ὡς στὴν πήχη καὶ στὸν ὕδρο, κάνεις τὴν δουλειά που πολὺ πιὸ ἔφοιτο καὶ βολικά.

«Ετσι λοιπὸν ὡς ἐδῶ μάζεμε πῶς λυγίζει τὸ βραχιόνι.

17. Καὶ τώρα ἔργεται τὸ ράτημα: «Τί ξαγκάζει τὸ ποντίκι νὰ κονταίνει ἢ μαζέψει; Θέλοντας ποὺ σάλεψες τὸ βραχιόνι σου, καὶ τὸ σάλεψες, καθὼς εἰδαμε, κάνοντας τὸ δικέφαλο νὰ μαζέψει. Όμως πῶς μὲ τὴ θέληση σου μαζέψει δικέφαλος;

«Α μπορούσες νὰ ξετάσεις τὸ βραχιόνι σου ὅπως ξέτασες τοῦ κουνελιοῦ τὸ πόδι, θέλοισκες πῶς ὡς μέσα στὸ δικέφαλο πηγαίνουνε μιὰ ἢ καὶ περσότερες ἀπὸ τὶς μαλακές ἑκεῖνες στορες κλωνές, ποὺ μάζεμε πρὶν καὶ ποὺ ξέρομες πῶς εἶναι Νέρδα.

«Αφτὰ τὰ νέβρα φαίνουνται: σὰ νὰ τραχεῖν ὡς μέσα στὸ δικέφαλο κι' ἐκεῖ νὰ χάνουνται. Περιττὸν ἡ ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο τους πρὸς ἐκείνη τὴ γραμμή μὲ ταίρινοντας τα καταπόδι ἀντίθετα, δηλαδὴ ἀνηφορικὰ τοῦ βραχιονιοῦ, θὰ βροῦμε πῶς σὲ λίγο τρίγουν ἀλλα περόμια νέβρα, καὶ πῶς οἱ διὸ σειρὲς, σὰν ἀνταμωθοῦνε, κάνουν πιὸ παχιές καὶ γοντρές γαρδές. Αφτές πάλι σηρίγουν ἄλλες, κι' ἔτσι προχωρούντας θέρκετάς χοντρούλους ἀσπορίους, ὅπως τοὺς σὲ λεπτούς νερόχορομούς, δένεις τοὺς λένε, ποὺ περνῶνται ἀπὸ τὰ σφρυτύλια, ἐκεῖ κάπου κοντά στὸ λικύδι, μπαίνουν στὸ σφρυτύλιο καθιάκι, ὅπου κι' ἐνακατέβουνται γέτη τὴ μαζά ἑκείνη τῆς νέβρης μισίας που τὴν τρέπεται.

Καὶ τι; τάχα ἐπιφεράζουν ἥπτε τὰ νέβρα τὸ λύγισμα τοῦ βραχιονιοῦ; Καὶ νέβραι, ἔτσι. Ιλές πώς μπορεῖς ἔφοιτα νὰ κόψεις τ' ἄπαλα τὰ νέβρα ποὺ πάνε στὸ δικέφαλο· τὶ θὰ γίνει; Θὰ βρεῖς πῶς γκνεῖς κάθε δύναμη νὰ λυγίσεις τὸ βραχιόνι σου ὅσο κι' ἡ θελήσεις, δούσκωμα δὲ θὰ γίνεις μέσα του. Ο δικέφαλος θὰ μένει διλότελα ςχρόδης καὶ δὲ θὰ κοντάνει, δὲ θὰ μαζέψει ἀκολούντας τὴ θέληση σου. Καὶ τοῦτο τὶ θὰ πεῖ; Αποδείχνει πῶς, σὰν θέλεις νὰ λυγίσεις τὸ βραχιόνι σου, κατί τι τοέχοντας τὰ νέβρα πηγαίνεις ὡς στὸ δικέφαλο, καὶ πῶς τὸ κάτετο τὸν ἀναγκαῖον ὡς μαζέψει. Νά λοιπὸν, τὸ νέβρο εἶναι γιορδοῦ ἀπὸ τὴ θέληση δὲ μπορεῖ νὰ διαβεῖ πέρα ὡς στὸ ποντίκι. «Αν πουθενά μεταχύνει ποντίκι: καὶ ραχόσκονα κόύεις τὸ νέβρο που πάει, τὶ ποὺ κλέδον του πάνε, στὸ ποντίκι, καταστρέψεις τὴ θέλησης τὴ συγκοινωνία μὲ τὸ ποντίκι.

Τὸ ραχόσκονα, καθίδιος εἰδαμε, εἶναι μαζά νεβρίνιας ουσίας ἀκολουθητική τοῦ μαλακοῦ, σὲ πέλνουνται γύρω ὅλη πέρα τὰ νέβρα τοῦ καρμιού. Τὰ νέβρα που οἱ κλέδοι του πάνε στὸ δικέφαλο

— Τὶ λέσ; παίζουμε;
— Μπορεῖ! σούχε στέλει: ραβκασάκια;
— 'δὰ τίποτε δὲ μούστειλε!
— Τότε πῶς θὰ τὸ πάρεις, φυριάρη;
— Δὲν ζέρω. Θὰ ίδεις μοναχά, ποὺ θὰ τὸ πάρει.
— Βρέ εσύ, βρέ; σέτιο κορίτσιο θὰ σου δέσσουν
εσένα; νὰ χαθεῖς.

Μὲ τὸ κουπὶ τίναξε τὴ θάλασσα ἀπάνω του. Εκεῖνος τινάξει μουριούριζοντα. «Γιστέρα δὲ μίλησαν ἡ Καμένος ἀπόφευγε νὰ κοιτάξει τὸ Σύρμο στὰ μάτια. Μὰ τὸ βράδυ ὅταν ἐτρωγαν,

— Νά τὸ παλληκάρι, έθελε νὰ μᾶς δείξει κιόλα. Βρέ παιδί μου Κωσταντῆ, δὲ χρειάζονται τέτιες παλληκαριές, δὲν τὸ παίρνεις τὸ Λευκό, μὲ τέτια, θέλεις ζαπλώθηκαν πάνω στὰ κλαδιά νὰ στεγνώσουν.

— Νά! ἄναψαν τὰ πυροφάνια, τοὺς εἴπε δὲ πατέσιας. Σηκωθῆτε.
— Καμπένες Κώστα, ἐμεῖς μαλόνουμε ἐδῶ καὶ
ἄλλος τὰ φριάνεις στὸ χωριό.
— Ποιός τὰ φριάνεις; δὲ μοῦ λέσ ποιός τὰ φριά-

νει; Αὔτο τὸ Λευκό εἶναι γιὰ μένα, εἶναι δικό μου.

— Δικό σου εἶναι ναί, δύνως τὸ θέλεις. Δὲν ἐ-

χουν ἄλλοι: ςχε μὲ σχε γύρευε ρχβασάκια καὶ...

“Αναψαν κι αὐτοὶ τὸ πυροφάνι. «Ἐφεξε ἡ στεργιά κακηνή, ζλαμψαν καὶ τὰ βαθιὰ τῆς θάλασσας»: κομισμένα ψάρια σουπιές ήταν κάτω πάνχα, δὲν ἔβλεπαν τὰ καμάκια ποὺ κατέβαινε. Μὰ αὐτοὶ δὲν είχαν τὸ νοῦ τους στὰ κουπιά καὶ τὰ κάκια πήγαιν